

Anders Svensson

Älvsjö

När man lämnat Karlskrona och färdats ett par mil norrut på E22:an mot Kalmar, står en liten blå skylt vid sidan av vägen som signalerar att Älvsjö finns sju kilometer längre in på avtagsvägen. Förutom de boende i Älvsjö och tillhörande sommargäster, är det sällan någon som kommer närmare Älvsjö än så. Tack vare sin undanskymda plats och att det lilla samhället allt som ofta förväxlas med en del av Stockholm med samma namn, har Älvsjö förblivit en bortglömd idyll. På många sätt har staden (om den kan verkligen kallas en stad) dragits med i vågen av ny teknik och ny ekonomi men i stort sett är det samma lilla lantbrukarort som det var när folkhemmet fortfarande var nytt och fräscht.

Större delen av församlingens dryga två tusen medlemmar finns utspridda i en cirkel av gårdar, som sakta men säkert töms på folk. De äldre människorna dör och de yngre generationerna tvingas flytta till Karlskrona eller någon annan större stad med fler arbetstillfällen. Jordbruket och sågverksindustrin skapade en gång Älvsjö men nu när konkurrensen hårdnat för bönderna och sågverket för länge sedan lagts ned är bygden på väg att dö. Älvsjö är en utrotningshotad art i Sveriges trädgård.

I de rödmålade husen som ligger vid Älvsjö torg bor den trogna befolkning-

Nu

När Anders parkerar sin bil i kanten av Älvsjös torg kan man se de tre andra stå borta vid andra änden av torget. Det är framförallt att få träffa de andra som gör att Anders på något vis sett fram emot denna helgen, där alla fyra för första gången sedan Sara flyttade är samlade i Älvsjö. Han har nycklarna till hans föräldrars sommarstuga i väskan, stugan skall fungera som uppehålle åt dem alla fyra under tiden i Älvsjö. Anders måste tillbaks till Malmö för att arbete senast lördag eftermiddag och hoppas att de andra inte har tänkt att stanna längre än så.

Det är nu den femte juli och solen skiner över torget i Älvsjö. Mikael's begravning imorgon kommer inte att bli särskilt rolig, det måste sägas. Men att få uppleva några sommarkvarnar med de andra tillbaks i Älvsjö kommer att bli väldigt skönt för en annars så ensam fastighetsförmedlare.

gammalmodig och trist, aldrig den som gör något oväntat, alltid den som bangar om det är något mamma har sagt nej till. Nils är så jävla hellylle rakt igenom. Men va fan, det är en bra kille.

Erik Thorsson

Jag har aldrig riktigt hajat hur Thorsson är funtad. Jag förstår honom inte. Han är en trevlig kille, visst. Men det känns alltid som om han döljer något eller att han tycker illa om en för att man inte är lika smart som han. Sedan han flyttade till Södertälje för några år sedan har det nog blivit ännu värre, nu känner jag ännu mer så. Han är schysst, han är rätt kul. Men jag vet bara inte hur man skall vara med honom.

Mikael Bjärbo

Det måste vara så jävla tufft för hans morsa nu när Mikael är borta, han var enda barnet och hans farsa dog för länge sen. Så hon är ensam nu. Det är för jävligt att han dött. Fy fan. Han var en så jävla härlig kille ändå, även om han var lite bakom flötet.

gen som sköter sin stad med största omsorg. Under sommaren kan man stå på torget och höra hur stolta Älvsjös invånare är över sin vackra stad. Det skrapande ljudet från räfsan som plöjer genom parkens grusgångar. Häcksaxen som ger buskarna sin perfekt runda form. Carl Swanberg, Älvsjös grundare, hade varit stolt om han nu sett sin stad under en vacker sommardag.

Men på de kullerstensbelagda gatorna hör man sällan barnen leka längre. Storstadsborna som dyker upp under semestermånaderna ger sig sällan in till torget, men ger gummorna som alltid sitter på parkens två bänkar något att beklaga sig över. Befolkningen blir allt äldre i takt med att de unga från Älvsjö i strid ström lämnar staden. Precis som Mikael, Sara, Anders och Erik gjorde.

Anders

Mikael är död. Helt sjukt, han är död. Då Nils ringde sa han nåt om att Mikael drunknat. Stackars sate. Jag visste inte riktigt vad jag skulle säga till Nils när han ringde, jag visste inte hur fan jag skulle ställa mig till att Micke hade gått och drunknat.

Micke var väl riktigt inte en av "oss" så att säga, när vi var små. Han var ju två år yngre och... Jag vet inte, lite efter sådär. De andra tyckte väl kanske inte så, men det fattade jag så fort han började hänga med oss efter vi börjat högstadiet. Han var ju som sagt två år yngre än oss, så det kanske inte är så konstigt ändå att han inte kunde komma in i gänget på samma sätt. Först när han kom med tyckte jag att det var lite konstigt att de andra ville att han skulle vara med, men höll käft om det. Han var ju en schysst kille, så jag brydde mig egentligen inte. Han hade en liten gömma i en trasig list i hans rum, där vi gömde cigaretter under högstadiet. Jag fick inte reda på det förrän mycket senare, men hans morsa hade kommit på honom flera gånger. Han hade inte sagt ett knyst. En jävligt schysst kille helt enkelt.

Egentligen är det jävligt sorgligt att han dött, även om jag inte sett honom på länge. Senast var på Nils bröllop och innan det vet jag inte riktigt. Vi sågs ju egentligen inte så mycket efter gymnasiet, det blev bara inte så. Sara och Thorsson flyttade till hösten, så det var bara jag, Nils och Mikael som bodde kvar i Älvsjö. Under terminerna hade

Sara Wennerholm

Jag har nog fan aldrig träffat en brud som Sara under hela min tid i Malmö. Hon var speciell. ÄR speciell. Så fort hon kommer i närheten blir jag lite konstig, alltså inte så att jag börjar dregla och ser dum ut men alltså, du förstår ju vad jag menar. Ja, lite konstig bara, du vet. Annars när jag träffar tjejer så har jag ju inga problem med att snacka med dom men Sara är så jävla annorlunda än vad alla andra tjejer har varit. Hon liksom tar kontroll över situationen, precis som de flesta killar jag känner kan göra. Jag kan inte förklara riktigt.

Det är en sån tjej jag egentligen vill ha, om du fattar vad jag menar. Jag fick henne faktiskt under en tid också. Vi hängde ihop rätt ofta och rätt som det var så blev det vi två. Sista tiden i gymnasiet. Vi kunde ju inte säga något till andra, det hade inte funkat, så vi smög med vårt lilla förhållande. Det var med henne jag blev av med oskulden, eller vad det nu heter när man är man. Men det blev inget mer sen. Det funkade inte riktigt, men det var kul så länge det varade. Efter det har jag väl aldrig riktigt haft någon annan.

Mikael "Nils" Nilsson

Den killen är så prätig man bara kan bli. Rakt igenom en helschysst kille som alltid hjälper en om det är något, aldrig kaxar sig eller bråkar om det är nåt. Men så jävla prätig helt enkelt. Villa, vovve, unge och hela faderullan, har blivit gammal rakt igenom, du vet det är snart dags att gå i pension för killen. Han har alltid varit sån, lite

nat. På något sätt är han alltid lite fel vart han än kommer. När andra träffar sina blivande fruar står Anders ensam kvar i baren en aning överförfriskad och vet inte vad han skall göra, hur han än vrider och vänder på saker och ting slutar alltid kvällen framför hans 32 tums widescreenteve med surroundsystem.

vi inte träffats så mycket, jag hade kompisar i skolan och kände inte direkt för att vara med dom då. Jag kommer ihåg den sommaren som kom året efter det att vi tagit studenten. Nils flyttade i april, så det var bara jag och Mikael kvar. Jag tror inte jag pratade med honom under hela den sommaren, trots att vi var de enda två kvar i Älvsjö. Det funkade liksom inte mellan oss.

Annars hade vi så jävla roligt på somrarna. Vi gjorde egentligen inte så mycket, vi låg mest och slappade upp vid Håsjön eller spelade spel. Så fort det var sol ute så kom Sara och knackade på, vi letade upp Nils, Micke och Erik och drog upp till sjön. Där låg vi hela dagarna, på vår lilla plats mitt emot stora badplatsen. Det fanns ett litet träd som växt upp ur en skrevla i berget, som vi kallade vårt eget träd. Det vaktade över oss när vi låg där. Det hela var lite löjligt men det kändes... Tryggt. Jag var uppe vid sjön förra sommaren, när vi städade ur mina föräldrars hus, och det såg precis likadant ut där nu som då.

Efter den sista sommaren då vi tog studenten, har somrarna inte varit likadana. De andra träffar man så sällan nu. Jag vet inte vad det var som gjorde det så speciellt. Men det var helt fantastiskt under sommaren.

Den gängse uppfattningen är att människor växer från tiden de är unga till dess att de är vuxna. Anders snarare krympte. Både på bredden och på djupet. Under hans uppväxttid i Älvsjö var han en av de som regerade bland ungdomarna i den lilla staden, en av dem som alla givetvis känner till men som ingen egentligen känner. Känner respekt för möjligtvis. På den tiden var han välväxt, reslig och kanske en aning överviktig, sedan gick det bara utför. Som större delen av hans bekantskapskrets såg han sin trygghet i den makt som han och hans vänner lyckades utöva på de mindre handlingskraftiga pojkarna och i respekten han såg i deras ögon. Det låg en spänning i att vara med i den första skaran av årskursen som skolkade utan att ge giltiga skäl, som drack sprit, som gjorde inbrott i sommarstugor i fyl-lan och villan. Historien om Anders skulle slutat lyckligt i någon förort där han arbetslös och ensam kämpat mot sin alkoholism och sina psykiska problem, om det inte varit för att alla hans vänner inte var lika enkelriktade.

När han träffade Mikael, Nils, Sara och Erik någon gång i tolvårsåldern, var det inget speciellt med det. De var väl schyssta killar även om Sara råkade vara tjej. Men när Anders hamnade tre-fyra steg högre upp än dem på häftighetsskalan i högstadiet, uppstod problem. De fyra var de bästa vännerna Anders hade, det insåg till och med han på den tiden, och när han var med dem så upplevde han något som han inte kom i närheten av med de andra han kände. En vuxen vänskap på ett helt annat sätt. Det är antagli-

gen tack vare hans fyra riktiga vänner som han klarade att komma in ett vanligt liv.

Nuförtiden har han en egen liten bostadsförmedling i Malmö, där han dagligen hjälper (och profiterar på) unga människor som står utan hyreslägenhet. Förutom några gamla lumparpolare och några enstaka nyfunna vänner är Anders ganska ensam nere i Malmö. Som tur är har han en perfekt lägenhet och ganska välmående ekonomi, vilket tar uttryck i att han köper stora elektroniska apparater som han kan fördriva sin tid med när han inte arbetar. Hans liv går mer eller mindre på tomgång.

Det finns många goda saker att säga om Anders, men att han är sympatisk vore att ljuga. Den totala brist på vänner som han haft sedan han muckade från lumpen för fyra år sedan, har resulterat i att hans dåliga sidor börjat tränga undan de bättre, en begynnande spiral med kraftig lutning nedåt. Anders har sällan något att säga men pratar en aning för mycket. Hans skämt är sällan bra men oftast en aning plumpa. Hans historier sällan bra men oftast en aning osanna. Han tar helt enkelt rätt mycket plats i sällskap, vilket människor ofta stör sig på. I själva verket har han inte förändrats särskilt mycket sedan han muckade, det kan väl på ett sätt sägas vara det senaste steget av utveckling som Anders uppnått. Även om han flyttat från lilla Älvsjö till Malmö och ordnat sig ett liv där, är hans liv inte särskilt ord-